

Autor: Alžběta Rajmonová; V. kategorie

O ztrátě důstojnosti a nalezení nečekaných možností

Pan Bořivoj Hnilička seděl v křesle ve svém skromném obývacím pokoji, ponořený do hlubin své mysli. Už dávno přestal vnímat okolí - zvuky doléhající skrze zavřené okno z ulice a občasné zapraskání starého nábytku rozmístěného kolem stěn, přímo žadonících o novou výmalbu. Nevnímal ani běh času, a tak už tu takhle bez pohnutí seděl dobré dvě hodiny. Předmětem jeho usilovného dumání byl deštník. Vzpomínka na něj byla tak živá, že měl pan Hnilička pocit, že jej vidí přímo před sebou. Byl to krásný deštník, nejméně osmdesát let starý s umně vyřezávanou dřevěnou rukojetí, památka to po babičce. Sice už neplnil svůj účel tak dobře jako před osmdesáti lety, ale pan Hnilička zbožňoval starožitnosti. Ostatně i jeho nynější byt a vše co se v něm nalézalo, včetně křesla v němž právě seděl, patřilo dříve někomu z jeho pratetiček, babiček, strýčků, či dědečků. Tuto zálibu ve starých věcech nejspíše podporovala i vrozená lakota, pravděpodobně také poděděná po někom z předků. Proto než aby pan Hnilička kupoval nové věci a utrácel za ně peníze (jejichž nedostatkem rozhodně netrpěl), raději se obklopoval věcmi, které byly majetkem jeho rodiny už po desetiletí.

To byl i případ zmíněného deštníku, který před dvěma roky nešťastnou náhodou zůstal v síťce nad sedadlem vlaku jedoucího z Nymburka do Prahy, zatímco pan Hnilička v Praze vystoupil bez něj.

A pak, asi před týdnem, se jen tak procházel Prahou, když tu se najednou spustila taková průtrž mračen, že byl pan Hnilička během pár minut mokrý jak myš a rychle se před tím božím dopuštěním běžel schovat do nejbližší otevřené budovy, což byla shodou okolností kancelář Ztrát a nálezů. A co to nevidí – v jedné z mnoha polic si tam hová jeho ztracený deštník. Jenže jeho vyzvednutí se nekonalo. Pan Hnilička se totiž po zjištění, že se cena za dvouleté skladování deštníku vyšplhala na rovných 400

korun a každý den pomalu ale jistě narůstá, otočil na podpatku a rozhněvaně vyběhl z kanceláře ven, kde už mezitím přestalo pršet. Neopomněl při tom řádně bouchnout dveřmi.

Byl sice pevně rozhodnutý, že deštník dostane zpátky, ale něco za něj platit? To nepřicházelo v úvahu. Ještě téhož večera tedy vymyslel plán, který druhého dne také uskutečnil.

V šatech po pratetě Boženě (druhé manželce strýce jeho babičky z matčiny strany), které si schovával pro případ, že by se ještě někdy mohly hodit, se pomalým krokem vydal ke kanceláři Ztrát a nálezů. Chtěl sice původně využít oblečení po nevlastním bratru své prababičky z otcovy strany Tadeášovi, ale pak si řekl, že se starou ženou by neoblomná úřednice mohla mít více slitování. Po posledním kontrolním pohledu do výlohy obchodu vedle kanceláře musel uznat, že jeho převlek je velmi přesvědčivý. V první chvíli se dokonce lekl, že na něj hledí prateta Božena osobně. Plný přesvědčení, že mu lest vyjde, vstoupil do kanceláře.

O necelou hodinu později se vzteky bez sebe vyřítil ze dveří a bezmyšlenkovitě zamířil do spletitých uliček Starého Města.

Do svého bytu se pan Hnilička vrátil až pozdě večer s prázdnýma rukama. Plán na bezplatné znovuzískání deštníku se nevydařil. Za hlavní důvod neúspěchu považoval pan Hnilička fakt, že za stolem tentokrát neseseděla ona milá slečna jako minule, nýbrž postarší, přísně vyhlížející pán, který by se neslitoval snad ani kdyby před ním pan Hnilička v roli své dávno mrtvé tety na kolenou klečel a plačícce ho zapřísahal. Ostatně jakmile pan Hnilička úředníka uviděl, věděl, že věc nebude tak jednoduchá, jak si myslel a hned si v hlavě začal sumírovat srdcervoucí příběh o osudech onoho deštníku, odedávna spjatých s jeho rodinou. Mělo to však stejný účinek, jako kdyby mluvil do dubu. Vypadalo to, že úředníka jeho vyprávění ani za mák nezajímá a nadále se věnoval vyplňování jakýchsi lejster rozložených po stole. Teprve když pan Hnilička začal s vyprávěním obzvlášť smyšleného příběhu, jak jeho děda s pomocí

řečeného deštníku vytáhl z rybníka svou topící se budoucí manželku, čímž se de facto seznámili, pozvedl postarší úředník zrak od lejster a se slovy: „Přál jste si něco? Musíte mluvit nahlas, to víte, sluch mi už moc neslouží,“ se na pana Hniličku zadíval přes obroučky brýlí. Když to pan Hnilička uslyšel, vytřeštil na úředníka nevěřičně oči, nejprve zrudl, pak zbledl a nakonec už zcela mimo svou roli staré tety s hlasitým nadáváním opustil kancelář.

Až do pozdního večera se pak bezcílně toulal po Praze a hlavou mu vířily myšlenky na odplatu.

Po návratu domů byl již zcela uklidněný, i když bez nápadů. Ať přemýšlel, jak přemýšlel, nenapadlo ho co teď dál. Proto udělal to, co vždycky, když mu nechápavý okolní svět házel klacky pod nohy – usadil se do křesla se svou oblíbenou knížkou. Pan Hnilička zbožňoval modrou knihovnu, všichni ti kovbojové, lupiči, vyšetřování nejružnějších zločinů, živě vylíčená dobrodružství, to bylo jeho. Kniha, kterou právě četl nebyla jiná, hlavní padouch v ní, veden záští a touhou po bohatství, se svými kumpány plánoval přepadení banky. Pan Hnilička se zarazil uprostřed stránky. No ovšem, přepadení. Že ho to nenapadlo dřív. To by mohla být ta pravá cesta ke ztracenému deštníku. Jeho zrak padl na protější stranu místnosti, kde na stěně visely dvě pistole, používané dříve v soubojích. Co mohla by být. To bude ta pravá cesta. Nejen, že se dostane ke svému deštníku, ale navíc si i užije nějaké to dobrodružství, o kterém tak rád četl. Vstal z křesla a jal se sundávat pistole ze stěny. Překvapila ho jejich váha, byly o hodně těžší než si představoval. Původně zamýšlel použití obou, ale po chvíli uvažování se rozhodl, že si s ohledem na jejich váhu vezme pouze jednu. I tak bude působit hrozivě víc než dost.

S ohledem na to, že nikdy nedržel v rukou žádnou zbraň, kromě praku, se kterým se mu podařilo už při prvním použití rozbít tetě Klotyldě okno i její oblíbenou vázu s tulipány v něm postavenou, načež už se praku nesměl nikdy ani dotknout, rozhodl se

nejprve nastudovat si v odborné literatuře, jak s takovou věcí vlastně zacházet. Studiem této problematiky se hodlal zabývat po celý zbytek noci.

Když se ráno probudil s hlavou pohodlně položenou na rozečtené knize, chvíli mu trvalo než se přesně rozpomněl na události včerejšího dne. Pak knihu, z níž stačil večer přečíst pouze prvních pár řádek opatrně zavřel (ještě by se mohla poničit) a nadále se rozhodl čerpat už jen ze zkušeností získaných svou dlouholetou četbou kovbojek.

Z knih si pamatoval, že všichni lupiči a desperáti měli vždy přes obličej šátek, či masku, aby je nikdo nepoznal, a tak se pustil do hledání pro tento účel vhodného kusu oblečení. Jeho snaha byla korunována úspěchem pouze částečně. Šátek vhodných rozměrů a materiálu sice našel, ale nebyl si příliš jist vhodností jeho výzdoby. Šátek byl totiž ozdoben mnoha drobně vyšitými lučnými kvítky všech barev. Neměl ale na výběr, a tak šátek přidal ke své lupičské výbavě. Její vymyšlení a shánění mu zabralo většinu dne, jelikož pan Hnilička byl puntičkář a nechtěl nic ponechat náhodě.

Konečně bylo vše pohromadě a pan Hnilička se mohl uložit ke spánku, tentokrát ne na otevřenou knihu, jako předešlého večera, ale do postele. Musí být přeci na zítřejší velký den odpočatý a ostražitý a to bez důkladného spánku nepůjde. Nemůže si dovolit jedinou chybu.

Tu noc toho ale mnoho nenaspal. Neustále se převaloval z boku na bok a hlavou se mu míhaly ty nejhorší možné i nemožné scénáře zítřejšího dne. Některé byly tak úděsné a nepřijatelné, že dokonce začal uvažovat o tom, že ze svého plánu ustoupí. Nakonec ho ale únava přece jenom přemohla a k ránu usnul.

Ani ve spaní ale neměl klid. Ve snu se mu totiž zjevila sama babička, dřívější majitelka deštníku, a tak dlouho do něj mluvila a vyhrožovala mu, že ho vydědí, jestli nechá rodinný majetek v rukou cizích lidí, až se pan Hnilička z neklidného spánku

celý zpocený probudil. Nevyspalý a vyděšený babiččinou výhružkou se začal okamžitě chystat na svůj velký podnik. Úplně při tom zapomněl, že babička už je dávno mrtvá a vše co mohl, již po ní zdědil, takže by ho mohla chodit tak akorát strašit.

Když se o hodinu později dostavil pan Hnilička ke kanceláři, chvíli nervozně přešlapoval sem a tam, ale nakonec si, s obrazem rozzlobené babičky před očima, dodal odvahu, nasadil si šátek a vstoupil dovnitř.

Nebudu se příliš rozepisovat o událostech odehrávajících se v kanceláři Ztrát a nálezů poté, co tam pan Hnilička vešel. Jistě si dovedete představit zděšení nebohé úřednice, která neměla ani tušení, že pistole, kterou má vetřelec v ruce, není nabitá a lupič je ve skutečnosti ještě vyděšenější než ona.

Jisté je, že se pan Hnilička nevrátil do svého bytu s prázdnou. Hrdě, jako trofej si domů konečně nesl svůj deštník.

Jisté je ovšem i to, že ve svém bytě dlouho nepobyl. Toho odpoledne už se jeho absurdnímu příběhu smáli policisté po celé Praze a druhého dne o něm psaly všechny noviny. Pan Hnilička strávil na policejní služebně jednu noc a navíc musel zaplatit vyděšené a šokem poznamenané úřednici 1000 korun pokuty!

Nejvíce rozmrzelý ale nebyl ze zaplacení pokuty (i když ztracených peněz velmi litoval), ani z množství času a kreativity, které zbůhdarma ztratil. Dokonce ho nejvíce nerozčiloval ani fakt, že policisté s jeho nalezením neměli téměř žádnou práci, jelikož při prvním pokusu o vyzvednutí deštníku napsal do formuláře o převzetí nejen své jméno, ale i adresu. To všechno bylo nic oproti vzpomínce, jenž se mu neustále vracela.

Když totiž po úspěšně provedené akci vyšel z kanceláře, uviděl na dveřích malou křídovou tabulku, které si před tím vůbec nevšiml. Ten prostý křídou vyvedený nápis se mu teď neustále, posměvačně vybavoval. Stálo tam bílým, psacím písmem:

Na oslavu 100. výročí založení naší kanceláře, jsou dnes odpuštěny veškeré poplatky a odběr ztracených věcí, je tak možný zdarma. Doufáme, že Vaše hledání bude úspěšné.

Vaše Ztráty a Nálezy